

DINCOLO DE LIBERTATE *)

† Ioan
Mitropolitul Banatului

Beyond Freedom

Abstract: God has created man as a free individual, but also a responsible one. The freedom was one of the gifts that has been received by man, but it was the most difficult to deal with. This gift takes man to the likeness with the Creator, but using it without wisdom, it puts man in an opposite side from God's love. This conference was delivered by His Eminence in an ecumenical meeting in Italy, in September 2016.

Keywords: God, responsible, conference, gift

Dumnezeu l-a creat pe om liber, dar și responsabil. Libertatea a fost unul din darurile primite de om, pe care acesta l-a gestionat, poate, cel mai greu. Acest dar îl duce pe om la asemănarea cu Creatorul său, dar folosindu-l fără înțelepciune, îl pune într-o altă ipostază, aceea de potrivnic iubirii Sale.

Libertatea neînsoțită de iubire a creat o altă lume, lumea durerii. În urma căderii în păcat, omul a evadat din iubire și s-a oprit într-o lume înconjurată nu de iubire, ci de gratii. Această lume nu a fost creată de Dumnezeu, ci de om.

O, ce lume a știut omul să creeze! Lumea suspinelor!

Iată, avem în față două lumi: lumea iubirii creată de Dumnezeu și lumea suspinelor creată de om. Prin lumea suspinelor a trecut și Fiul lui Dumnezeu. A vrut să intre și prin această lume înainte de a Se întoarce la Tatăl Cel Ceresc, să-I spună cum este în lumea creată de om. Ce a găsit Hristos în această lume a suspinelor putem afla și noi, cei de azi, căci ea există și acum. În ea s-au scris cele mai dramatice file de istorie și, poate, cea mai profundă cădere morală a omului. Aici este orbirea minții și pustiul iubirii. Sunt clipe când te întrebi cum trăiesc oamenii aici și dacă stăpânii lor sunt și ei oameni.

În numele cui a fost creată această lume? În numele urii, în numele păcatului? Aici omul a fost condamnat să trăiască fără a fi iubit, i s-a luat mai întâi dreptul de a fi iubit. Această lume a suspinelor s-a vrut a fi ultima lume. Însă

¹ Referat susținut în cadrul întâlnirii ecumenice desfășurate la Assisi în Italia în septembrie 2016.

Dumnezeu n-a lăsat lumea în grija omului, ci El este Cel Care îi poartă de grijă acum și în veșnicie. În această insulă a suspinelor timpul curge mai greu, dar tot în veșnicie și nicio clipă nu este pierdută nici chiar aici.

Privind tezaurul istoriei, vedem răsturnări uimitoare de situație. Întunericul minții stăpâna lumina umilinței umane. Libertatea de afară era în lanțuri, iar cea de după gratii era liberă. Cei trei tineri evrei, în cuptorul cu foc al lui Nabucodonosor, erau liberi, căci era cu ei Îngerul Domnului, iar cei care îi păzeau aveau mințile în lanțuri. Ioan Botezătorul, deși era închis în temniță de către Irod, era liber, iar Irod, liber fiind, avea mintea închisă în temnița păcatului. Hristos- Iubirea era în temniță, iar ura era liberă în cetatea Ierusalimului. După două mii de ani ajungem la crematoriile de la Auschwitz și Birkenau și ne întrebăm: oare cine era în temniță și cine era liber?!

În România, în perioada comunistă, s-a produs o răsturnare a scării valorilor. Astfel, oameni liberi în Hristos erau în temniță, iar mulți dintre cei liberi aveau mințile întemnițate. Și atunci se pune legitima întrebare: care este cea mai grea temniță, cea a trupului sau cea a minții?

În lume există încă multe închisori în care sunt condamnați pentru ani grei frați ai lui Hristos. Am putea spune că Însuși Hristos este alături de frații Săi de suferință.

Oare care lume este mai liberă sau mai dreaptă azi: cea de după gratii sau cea zisă liberă?! Au fost închise conștiințe, credințe și nu fapte. În această lume a suspinelor mulți frați ai noștri s-au întâlnit cu Hristos și nu s-au mai despărțit de El niciodată. Este uimitor faptul că nu te întâlnești cu Hristos doar în libere tate, ci te întâlnești și într-o altă lume, cea a suspinelor. Hristos nu S-a coborât doar la iad, ci S-a coborât și coboară și astăzi în temniță. Oaia cea pierdută este căutată de Păstorul ei până în cele mai adânci și tenebroase locuri.

În temniță nu au fost, în decursul istoriei, doar martiri, ci și frații noștri care au călcat legile civile de stat și cei ce au săvârșit fapte grave, unele chiar incompatibile cu demnitatea umană.

Plata păcatului este moartea, dar moartea a fost învinsă de Hristos. La finalul acestei bătălii rămâne numai viața. Ce fel de viață și cum o apărăm?! Cei de după gratii sunt condamnați la moarte sau la viață?! Și pentru ei S-a jertfit și a murit Hristos. Și lor le este dat darul vieții veșnice. Ce putem să facem noi pentru ei, ca veșnicia lor să nu fie o veșnicie a suspinelor, ci o veșnicie alături de Hristos și de sfinții Săi?

În țara mea, în ultima vreme, Hristos a obținut o legitimație de a intra la frații Săi din închisoare. Aceasta a fost una din binecuvântările libertății. Evanghelia nu mai este interzisă azi în închisoare și astfel Lumina lui Hristos a ajuns în fiecare celulă. Dar închisoarea va rămâne încă mult timp o lume a suspinelor, mai ales din punctul de vedere al conștiinței. Datorită unei moșteniri din trecutul acestei lumi, astăzi omul încă suferă, dar el, aici, trebuie să fie

educat și ajutat să se întoarcă acasă la familie, acasă la Tatăl Ceresc. Nu suferința îi întoarce pe oameni de pe căile rătăcite, ci iubirea.

Doamne, mai întemnițează o parte din iubirea Ta să-i îmbrățișeze și pe cei din lanțurile suspinelor și să rupă lanțurile urii de pe conștiințele celor care mai cred că rănila păcatului se pot vindeca prin ură și suferință!

Anul acesta am avut o întâlnire cu Directorul penitenciarului din Timișoara și l-am rugat să-mi dea o listă cu situațiile cele mai grave ale familiilor unor deținuți. Voiam să cercetez acele familii și să le duc de Sărbătorile Pascale îmbrăcăminte și hrană. Am găsit mai multe familii cu mulți copii și cu o situație foarte dificilă. Astfel, una din aceste familii al cărei tată era în închisoare, nu avea locuință, iar mama cu cei patru copii locuiau pe unde puteau. Atunci m-am hotărât să le cumpăr o casă. Așa se face că, în luna august a acestui an, am cumpărat o casă într-o localitate unde există și grădiniță și școală generală de opt clase, iar la începutul anului școlar copiii erau deja înscriși la aceste instituții de învățământ. De asemenea, pentru o perioadă de două sute de zile, le-am asigurat un abonament de pâine și de lapte, precum și lemne de foc pentru perioada de iarnă. Totodată am avut un dialog cu mai mulți fermieri din acea localitate pentru încadrarea în muncă a tatălui, care urmează să fie eliberat din detenție până la sfârșitul acestui an.

Impactul asupra deținuților ale căror familii le-am cercetat a fost foarte mare, iar acum își petrec timpul în închisoare mai senini, cu dorința de a se întoarce cât mai repede în sânul familiei și-i încurajează și pe ceilalți deținuți că va răsări o rază de lumină și în viața lor.

Lumea noastră liberă, de multe ori, în istorie, a căzut din libertate în ură și stăpânire. S-a abolit în multe țări pedeapsa cu moartea și acest fapt a fost un mare câștig pentru demnitatea umană, căci Dumnezeu nu ia niciodată omului viața pe care i-a dat-o în dar. Dumnezeu nu-Și ia niciodată darul înapoi. Depinde doar de noi unde și în ce lume așezăm acest scump dar al vieții.

Hristos ne spune că frații Lui trăiesc și azi prin închisori și ne îndeamnă să-i cercetăm, căci El Însuși ne va răsplăti.

Doamne, nu uita de noi, dar nici de frații noștri care trăiesc o vreme în țara suspinelor!

Doamne, pune după gratii ura și rupe lanțurile iubirii să evadeze în lumea suspinelor!